

Jednou takhle přišla mi depeše,
od forever young Vlada Tepeše
rumunsky stojí tam, že jsem zván,
abych za ním přijel na Balkán.
Rodinný přítel je hrabě Vlad
a přede mnou cesta do Karpat,
nasedám do svý starý Dacie,
jedu někam do Transylvánie.

Snad moje mise se podaří,
"Nemtudom" říkaj' mi Maďaři.
Nechápu značení a směrovky,
jako brouk otočenej na krovky.
Čabajka, guláš a měním tvar,
Debrecín, Győr, Székesfehérvár.
Než utratím všechny svoje forinty,
na hranicích zbavenej jsem pointy.

Jugošku míval já vždycky rád,
jenže trochu jinde bydlí Tepeš Vlad.
Tak na cestu sbalím si cigošku,
paříme na bulharskou diskošku.
Černý moře štreku mi pozmění,
na Jadranu svítí bílý kamení.
Apačům tu vyseknu poklonu,
mokasíny, péra, tee-pee do zvonu.

Indiánský signály kouřový,
na kterých se udí hlavy vepřový.
Musím se tomu začít hrozně smát,
když tu najednou stojí hrabě Vlad.
Sundává si masku, a do pyče!
Mám před sebou herce Gojka Mitiče!
Tomahawkem do hlavy když mě bil,
ze sna mě Čuran Močič probudil...